

LBBRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAJOR, CESCA

Poate data viitoare / Cesca Major. - București : Bookzone,
2024

ISBN 978-630-305-215-1

821.111

Traducător: **Diana Botescu**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Eric Popescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Maybe Next Time

Copyright © 2023 Cesca Major

All Rights Reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Cesca Major

Poate data viitoare

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

3 decembrie 2007

Dragă Emma,

Dacă ar fi după mine, ne-am sărbători aniversarea la data primei noastre întâlniri. Desigur, tu vrei să o sărbătorim astăzi. Adori să le spui tuturor povestea asta.

Știi că, de fapt, te-am observat pentru prima dată în metroul acela aglomerat? Îmi amintesc că erai îmbrăcată cu o helancă neagră, erai dată cu rujul tău roșu care a devenit acum atât de familiar pentru mine și aveai părul negru ca tăciunele prins în cocul acela răsucit pe care ți-l faci adesea. Dar, în momentul acela, m-am uitat în altă parte, pentru că a) nu voiam să fiu catalogat drept „Tipul dubios din metrou” și b) eram îmbrăcat ca un figurant din filmul Sunetul muzicii.

Eram foarte conștient de prezența ta în timp ce metroul se deplasa. Jules ți-a spus ceva amuzant, iar tu ai scos un hohot de râs atât de minunat, încât mi-a fost imposibil să nu trag iar cu ochiul în direcția ta. Când privirile noastre s-au întâlnit, îmi amintesc că am simțit cum șocul îmi străbate șira spinării.

Am încercat să mă concentrez asupra altui lucru, înjurând în gând faptul că era Vinerea Costumată la muncă și simțindu-mă prins pe picior greșit în pantalonii mei scurți din piele și pălăria tiroleză – nu că aș fi avut curajul să fac ceva. În plus, eram convins că aveai deja un

iubit. Un bărbat la fel de șic, care să poarte costume perfect croite, să vorbească trei limbi străine, să se înțeleagă de minune cu copiii, să iubească animalele și să aibă o sculă imensă.

Dar soarta a intervenit în momentul în care metrourul s-a zdruncinat, iar eu m-am împiedicat și nu am reușit să mă prind de bară. Pălăria tiroleză mi-a căzut de pe cap și s-a rostogolit până s-a oprit chiar în fața ghetelor tale maro, lucioase, cu șireturi. În timp ce îmi plângeam de milă și îngenuncheam în fața ta în pantalonii mei scurți din piele, Jules râdea și spunea „Guten Tag”. Acela a fost momentul în care tu mi-ai zâmbit pentru prima oară. Desigur, era un zâmbet oferit din milă, pentru că eu eram bărbatul care nici măcar nu putea să se țină pe picioare în metrou. Iubitul tău și-ar fi ținut echilibrul, cu spatele drept.

Primele cuvinte pe care mi le-ai adresat au fost: „Frumoasă pălărie.” Vocea ta era încrezătoare și suavă, iar eu am început să-mi fac griji în legătură cu felul în care îmi stătea părul în timp ce îmi puneam pălăria la loc pe cap. Nu-mi mai făcusem niciodată griji în privința asta până atunci. Vorbește, omule, vorbește, mi-am spus în sinea mea. Mi-aș fi dorit să-mi vină în minte ceva mai mult decât „Mersi.”

Îmi amintesc cât de trist am fost că ratasem șansa, că trebuia să cobor din metrou la stația următoare și că tu aveai să dispari din viața mea pe Linia Principală de metrou. Nu aveam să aflu niciodată ce fel de persoană ești sau dacă acel sentiment electrizant pe care îl simțisem era real. Dar apoi, te-ai uitat spre mine și m-ai întrebat dacă știu vreun magazin nemțesc bun și dacă pot să ți-l notez pe o foaie de hârtie. Femeia care stătea așezată la două locuri distanță de tine și-a ascuns zâmbetul în spatele cărții pe care o citea.

În acel moment, mi-am spus în gând: DA, cred că femeia aceasta fascinantă vrea să-i dau numărul meu de

telefon (sau chiar crede că sunt neamț și este cu adevărat interesată de magazinele nemțești). Am început să mă caut agitat prin buzunare după pixul și carnetelul meu A6 (și nu, nu mi se pare că este ciudat să porți așa ceva la tine —, dar mi-aș dori ca Hattie să nu-ți fi dezvăluit faptul că obișnuiam să-l folosesc pentru a nota specii de păsări. Mersi mult pentru asta, surioară!). Dar nu aveam carnetelul la mine, ci doar un pix, o monedă de 50 de penny, un bon mototolit și cheile de acasă.

Am netezit bonul de la Boots și mi-am notat repede numărul de telefon pe el. Apoi, l-am verificat de două ori, lucru care mă temeam că mă făcea să par puțin psihopat, dar mi se părea că șaptele se confundă cu unu.

Am văzut pe geamul din spatele tău rândul de case în culori pastel cu terasă care indicau că ne apropiam de stația mea. M-am grăbit puțin prea tare și ți-am întins bonul de la Boots. Apoi am spus: „Dacă doriți să mergeți la magazin.” Tu ai zâmbit, iar eu am simțit o scânteie în piept. Eram pe cale de a-ți întoarce zâmbetul când m-am blocat, amintindu-mi brusc de ultima dată când fusesem la Boots.

Dar era prea târziu. Tu luaseși deja bonul. Deja se afla în mâna ta. Încă zâmbeai, ca și cum ar fi fost un lucru bun. Și Jules zâmbea la fel. Până și femeia aflată la două locuri distanță de tine zâmbea la fel.

La naiba!

Aș fi vrut să înșfac bonul din mâna ta. Ți-am observat oja mov în timp ce mă cuprindea panica. Mama mă rugase să-i cumpăr de acolo niște cremă Anusol pentru hemoroizi. Dumnezeuule, îmi scrisesem numărul de telefon pe spatele unui bon pentru cremă Anusol.

Corpul mi-a paralizat în timp ce mă întrebam dacă să spun ceva legat de faptul că respectiva cremă nu era pentru mine.

Căutam cu disperare ceva de spus – orice care să-ți distragă atenția. Ghețele tale. Îmi plăcuseră ghețele tale cu șireturi. ASTA VOIAM SĂ SPUN, GHETELE TALE. EVIDENT CĂ NU INTENȚIONASEM SĂ SPUN „ÎMI PLAC TÂTELE TALE!” DAR ASTA MI-A IEȘIT PE GURĂ.

O, Doamne, momentul acela a fost de-a dreptul îngrozitor. Ai făcut ochii mari chiar înainte să apuc să mă bâlbâi: „GHETELE TALE...”, am vrut să spun GHETELE TALE”, de parcă aș fi suferit de boala Tourette în materie de încălțăminte. Nu mă mai înroșisem în viața mea, dar în acel moment simțeam că îmi arde fața, de parcă ar fi curs LAVĂ prin corpul meu. Dar tu ai fost minunată, căci ai râs și ai încercat să-mi alungi stânjeneala.

DAR NORMAL CĂ, FIX ATUNCI, metroul a decis să încetinească cu un scârțâit puternic pentru a opri în stație. VEDEAM peronul pe geam – calea mea de scăpare din coșmarul în care eram blocat.

„Eu cobor aici”, am chițâit. Și chiar am chițâit. Era un sunet de care nici măcar nu știam că sunt capabil. „Acasă”, am adăugat. Pentru că, aparent, nu mai știam să construiesc propoziții. Deja mă întrebam dacă puteam evada folosind ciocănelul de urgență pentru a sparge geamul.

Jules și femeia aflată la două locuri distanță râdeau de mine în hohote.

Reflexia feței mele din geam arăta ca o fantomă cu ochii bulbucați chiar și atunci când tu mi-ai mulțumit pentru bon.

Nu am putut decât să dau din cap, recunoscător pentru faptul că încercai să fii drăguță și să te comporti normal. Acest lucru m-a făcut să-mi placă și mai mult de tine. Nu că aș fi spus asta cu voce tare, pentru că deja eram

1 În limba engleză cele două cuvinte sunt aproape similare, „boots” însemnând cizme și „boobs” însemnând țâțe (n. tr.).

mut. Era puțin probabil să mai pot vorbi vreodată cu o femeie după experiența aceea.

Metroul a trepidat și în clipa următoare s-a oprit în dreptul peronului. Ușile s-au deschis, iar eu am năvălit printre ele.

Când vagonul s-a pus din nou în mișcare, am aruncat o privire în spate. Și chiar înainte să dispari din câmpul meu vizual, ai întors capul și mi-ai zâmbit.

Dumnezeule, îmi amintesc ce tortură a fost pentru mine seara aceea, cum mă prefăceam în fața lui Dave că nu-mi pasă dacă nu aveai să mă suni, dar mă uitam încontinuu la telefon de parcă aș fi avut iar 14 ani și îmi verificam pagerul. Zâmbetul tău și sclipirea amuzată din ochii tăi mă fermecaseră. Și chiar mi-ai trimis un mesaj mai târziu, înainte de culcare. Ecranul mi-a luminat dormitorul într-o nuanță albastră fantomatică ce a devenit atunci culoarea speranței.

„Cât de normal ești în general, comparativ cu ziua de azi, 1 însemnând complet normal, ba chiar PLECTISITOR, iar 10 însemnând cum te-ai comportat azi?”

Am izbucnit în râs și am făcut schimb de mesaje. Apoi, după ce ți-ai dat seama că nu vreau să te aburesc, am stabilit să ne întâlnim. Și Dumnezeule, erai senzațională, iar eu nu am mai privit niciodată înapoi.

Este tipic pentru tine să mă forțezi să-mi amintesc de ziua aceea. Hattie mi-a spus că a făcut puțin pe ea de râs când i-ai povestit cele întâmplare câteva luni mai târziu.

Pe lângă emoticoanele care fac cu ochiul și prostioarele de pe Facebook, tu voiai să fim romantici și așa s-a înfiripat ideea acestor scrisori. De-abia aștept să le citesc pe ale tale.

Deci, ce anume a fost grozav la acest an și la relația cu tine?

În mod evident, serile în care am ieșit în oraș, în Camden – serile de comedie, piesele de teatru, dansul, rumegeșul, transpirația, vinul roșu.

Modul în care continui să-mi bagi cărți pe gât pentru că nu ai încredere în oamenii care nu citesc.

Faptul că și prietenii mei te iubesc (și părinții mei – deși mama mi-a spus după prima voastră întâlnire că te place mai mult pe tine decât pe mine, ceea ce a fost PUȚIN PREA MULT).

Picnicul surpriză cu trenul.

Acea plimbare pe coasta din Suffolk prin ploaie torențială (am fost atât de curajoși!).

Tot aștept să meargă ceva prost. Aștept ca tu să-ți dai arama pe față și să descopăr că, de fapt, în secret, ești o rasistă sau o colecționară de vechituri sau ciudățenii. Dar, deși mă surprinzi tot timpul (cine s-ar fi gândit că îți place să joci darts și să colecționezi o tonă de scoici?), sunt mereu uimit de cât de norocos am fost să te întâlnesc.

Mi-ai spus „Te iubesc” în data de 17 august (vezi? Aceea ar putea fi data aniversării noastre.), și susțin în continuare că eu am spus-o primul, dar tu nu m-ai auzit. De fapt, auzul este unul dintre lucrurile pe care le-aș critica la tine. Uneori, pare că ești complet absentă.

Cu toate acestea, te iubesc, Emma. Ești minunată. În viața mea nu m-am bucurat mai mult de o decizie, oricât de îngrozitoare ar fi amintirea ei. Slavă Domnului că aveam la mine bonul acela de la Boots!

La mulți ani pentru primul nostru an de relație.

Dan xx

P.S. Recunosc, ideea asta cu scrisorile chiar este mișto.

2

Luni, 3 decembrie 2021, ora 22.00

Dan a observat imediat.

– Asta nu era aici înainte.

– Hmm...?

A arătat cu degetul spre bucata de hârtie împăturită de pe blatul de bucătărie pe care fusese scris în grabă numele lui. Fără să mai spună ceva, a traversat încăperea, și-a pus ochelarii de citit și a despăturit foaia. Nimic din mimica lui nu-i trăda emoțiile în timp ce citea. Apoi, și-a lăsat încet mâna în jos.

– Ai scris asta adineauri când ai mers la baie.

Mi-am dus mâna la piept.

– Nu pot să cred că spui asta!

De fapt, chiar asta făcusem.

– Recunoaște!

– Am purtat-o în geantă toată ziua. Doar am pus-o acolo când nu erai aici.

– Nu te cred, Emma.

– Sunt soția ta, Daniel, am spus, deși argumentul nu avea nicio logică și îi menționasem numele numai pentru că și el îl menționase pe al meu.

El a fluturat hârtia în aer.

– Ai scris greșit „afecțiune”.

– Este un cuvânt problematic, am bălbâit.

— Și are doar trei rânduri.

Am pufnit.

— Nu simt mereu nevoia să scriu scrisori lungi. M-am gândit că anul ăsta aș putea...

— Emma..., mi-a tăiat-o el pe un ton sever.

Dan vorbea rareori pe un ton sever. Dacă momentul nu ar fi fost atât de tensionat, probabil că aș fi făcut un comentariu legat de cât de sexy suna.

— Recunoaște că ai uitat... din nou.

O, Doamne! Mi-am lins buzele încercând să trag de timp. Anul trecut Dan fusese atât de dezamăgit, încât șocul mă determinase să acționez. Îi promiseseam în repetate rânduri că aveam să mă străduiesc mai mult. La urma urmei, fusese ideea mea cu atâția ani în urmă, iar scrisorile mele aveau adesea șase pagini, „față-verso”, după cum îi plăcea lui să mă tachineze. De ce nu-mi pusesem o notificare pe telefon? De ce nu o rugasem pe Hattie să-mi amintească sau pe unul dintre copii? De ce nu fuseseam în stare să-mi amintesc de una singură, ca orice ființă umană drăguță, decentă și grijulie? Așa cum o făcuse Dan...

Ochii lui căprui erau triști, iar tristețea lor era amplificată de noii ochelari de citit, pe care îi ura („Ochelari de citit!? Am doar 42 de ani, Emma!”). Se simțea rănit. Din nou.

Nu sunt sigură de ce am ales să-l atac.

— De ce faci așa mare tam-tam din asta?

Și-a strâns pumnii, mototolind biletul scris în grabă din mâna lui.

— Pentru că *este* un lucru important. Sau..., a zis el făcând o pauză, cel puțin, așa credeam eu. Poate că tu nu crezi asta...

Și-a ridicat capul și am fost șocată să-i văd ochii umplându-se de lacrimi.

— Dan, nu face asta.

— Nu fac nimic. Am dreptul să fiu al naibii de trist.

Din capul scărilor s-a auzit o voce plătândă.

— Mami? Tati?

Amândoi ne-am întors brusc în direcția sunetului.

— Dumnezeule, ai trezit copiii! am spus.

Vinovăția pe care o simțeam m-a făcut să răbufnesc.

M-am îndreptat spre ușa de la bucătărie și l-am văzut pe Miles în capul scărilor, strângându-l la piept pe Tigrilă, jucăria lui preferată – nici după ce împlinise 8 ani nu putea dormi fără el.

— Bună, dragule, du-te înapoi în pat. Vin și eu într-un minut să te învelesc.

— Vă certați?

Am clătinat din cap simțind o durere ascuțită în piept. Preț de o clipă, m-au năpădit propriile amintiri din copilărie, de când îi auzeam pe părinții mei certându-se frecvent seara târziu.

— Nu, dragule. Era televizorul. Noapte bună...

Aveam vocea sugrumată și m-am forțat să-i zâmbesc.

M-am întors și l-am văzut pe Dan încălțat, cu haina pe el, încercând să-i pună cu forța lesa lui Gus, care se împotriva.

— Azi nu a fost în apele lui, am spus, încercând să-i distrag atenția de la ceartă.

— Haide, Gus! a spus Dan pe un ton răstit, ridicându-se în picioare.

Era evident că încă era furios. În mod normal, ar fi întrebat ce voise Miles și s-ar fi oferit să urce la el în cameră, dar acum, nici nu putea să mă privească. Și-a înfășurat lesa în jurul pumnului.

M-am simțit ciudat. Dan nu se enerva niciodată. *Eu* eram cea care se enerva. *Eu* eram cea care înjura când mă ardeam, sau o luam razna când uitam că era ziua de colecțare a gunoiului, sau când vreo companie mă punea în așteptare la telefon, sau când părinții mei inventau o nouă scuză

pentru a nu veni în vizită. Dan era un tip destul de pașnic, dar în seara asta maxilarul îi era rigid și mușchii încordați, ca și când ar fi fost pe punctul de a exploda.

Gus s-a ghemuit, cu nasul aproape lipit de podea, împotrivindu-se smuciturii din lesă a lui Dan.

— Nu trage de el așa...

— Nu trag de el. Haide, Gus!

Dan l-a luat pe Gus pe sus și l-a cărat afară, în ciuda faptului că lătra. Ușa s-a trântit în spatele lor.

Mi-am luat capul în mâini și am rămas nemișcată. Isuse! Era numai vina mea. Ar fi trebuit să-i cer scuze.

Trebuia să remediez situația.

— Mami, am auzit vocea somnoroasă a lui Miles din capul scărilor.

La naiba!

— Hei, dragule, am spus aproape șoptit. Scuze, tati a ieșit la plimbare cu Gus. Vin imediat să te învelesc.

Miles s-a întors în camera lui.

M-am uitat de jur-împrejur în bucătărie la rămășițele cinei noastre. Dan gătitise pulpe de pui cu sos de tarhon. Plicul de la care începuse toată cearta se afla lângă farfuria mea – pe el, era scris numele meu cu cerneală neagră și avea o inimioară desenată chiar deasupra literei „a”. Mă îngrijora și acea scrisoare. Scrisorile lui Dan puteau fi amuzante și iubitoare, dar erau întotdeauna sincere, iar anul acesta mă temeam de onestitatea lui. Eram pe cale să urc scăările când am auzit bubuitura.

Mi s-a făcut brusc pielea de găină și am întors capul spre ușă.

Ce a fost asta?

O, Doamne!

3

Cu 15 ore înainte...

Stăteam pe o parte, cu fața spre fereastră.

Am auzit sunetul unei sonerii de bicicletă.

Am deschis ochii și am tresărit. Era o mică fantă între draperii, iar o rază de soare îmi cădea pe față.

M-am întors pe partea cealaltă.

— Bună, a spus el.

Eram pe punctul de a zâmbi și a-i spune la rândul meu „bună”, când am văzut ceasul digital clipind în spatele lui. M-am ridicat în șezut atât de repede, încât am amețit.

— La naiba!

Dan s-a ridicat și el.

— Ce este?

— Stai puțin. Am amețit. Aveam impresia că am setat alarma pentru mai devreme.

Dan s-a cuibărit la loc în pat, urmărindu-mă în timp ce traversam încăperea.

— Întoarce-te în pat, Emma. Copiii nici măcar nu s-au trezit încă.

— Nu pot.

I-am aruncat o privire și am observat o expresie indes-cifrabilă pe chipul lui.

— Ai timp.

— Chiar nu am. Au!

M-am lovit cu șoldul de stâlpul patului.

— Ești bine? m-a întrebat Dan și a întins mâna spre mine.

— Sunt bine.

Mi-am frecat șoldul și m-am îndreptat spre comodă pentru a-mi scoate telefonul de la încărcat. Când am intrat în baie, deja începusem să verific notificările.

— Of, pentru numele lui...

— Ce s-a întâmplat? a strigat Dan.

— Nu mai este hârtie igienică.

El nu mi-a răspuns. Mi-am dat ochii peste cap și m-am ridicat. Am pornit dușul și mi-am pus telefonul pe marginea chiuvetei. Apoi am văzut niște stropi portocalii pe chiuvetă și m-am încruntat. Oare de la ce erau? M-am uitat mai de aproape și am frecat stropii cu degetul.

Sunetul telefonului m-a anunțat că primisem un mesaj pe Facebook. Am bombănit în sinea mea când am văzut numele. Era o femeie care trebuia să vină să-mi ia bicicleta pliabilă aproape neutilizată – un cadou pe care îl primisem cu ocazia împlinirii a 40 de ani, pe care îl folosisem o singură dată în doi ani – și care voia să stabilească ora la care să vină. Din nou. Femeia aceasta anulase toate întâlnirile stabilite anterior. De două săptămâni încoace, toți ne strecuram cu greu pe lângă bicicleta depozitată în hol. M-am întrebat dacă cele 50 de lire cu cât o vândusem pe grupul local de mame de pe Facebook meritau toată bătaia asta de cap. I-am răspuns la mesaj cu un emoticon cu degetul mare ridicat.

Până să las telefonul din mână și să mă dezbrac de pijama, oglinda se aburise aproape complet. Trebuia să-mi mai fac o programare la coafor – când mi-am strâns părul în coadă am observat câteva fire albe apărute ici-acolo printre cele negre, deși trecuse mai puțin de o lună de când îl vopsisem ultima dată. Privindu-mi fața în oglindă înainte ca aceasta să dispară în spatele aburilor, m-am încruntat – oare acela era un rid nou? Oare aveam nevoie de Botox? Clienta

mea, Scarlet, îmi povestise despre un tratament cu Visco-derm care era mai bun decât Botoxul. Și oare care era vitamina aceea benefică pentru piele? Să fi fost D? Sau B? Sau B era benefică pentru păr?

— Au!

M-am răsucit și am ajustat temperatura apei de la duș. Dumnezeu, de ce-i plăcea lui Dan să se opărească ori de câte ori se spăla?

Câteva minute mai târziu, am ieșit de la duș și am auzit tropăitul unui copil care trecea prin fața ușii noastre de la dormitor. Mai mult ca sigur era Miles – avea 8 ani, dar deja purta aceeași mărime la pantofi ca Poppy. Răscolind prin mormanul de haine de pe un scaun, am scos o cămașă albă șifonată și o fustă din catifea reiată bordo, cu talie înaltă. Cine mai avea timp să și calce? Ghete sau pantofi cu toc? M-am așezat pe marginea patului. Mi-am tras dresurile pe mine și am aruncat o privire afară, să văd cum este vremea. Nu ploua, așa că am ales pantofii cu toc.

Din camera lui Poppy se auzeau o muzică ciudată și câteva cuvinte. Am ridicat privirea și intenționez să strig la ea că trebuie să-și mănânce micul-dejun înainte de a pleca la școală, dar chiar în momentul acela, niște fotografii de pe Instagram cu o plajă mi-au atras privirea înapoi spre ecran. Dumnezeu, oare cartea Ameliei nu trebuia să fie lansată a doua zi? Sau, în orice caz, săptămâna asta. Dar iat-o stând tolănită într-un hamac, cu un cocktail roșu în mână. Mai era o fotografie făcută pe o plajă cu nisip alb, în care era surprinsă în săritură. Pozele erau însoțite de hashtag-ul „binecuvântată”.

Apoi, am trecut la Twitter, derulând nesfârșitele postări furioase cu mesaj politic pentru a vedea dacă apăruseră ceva noutăți despre carte. Isuse, postarea lui Arthur ajunsese la peste 1,2 milioane de like-uri și 391 de distribuiri. Am simțit un nod în stomac și m-a cuprins panica. Oare cum avea să afecteze asta ziua de azi?

M-am îndreptat spre ușa, derulând în continuare notificările. O editoare pe care o cunoșteam părșea editura pentru care lucra. M-am gândit că ar trebui să o invit să luăm prânzul împreună și să văd ce anume caută.

— Poppy, am strigat.

Vocea mea nu era foarte autoritară, deoarece privirea mi se oprise asupra unui articol din *The Bookseller*. Era un anunț legat de o nouă carte scrisă de un autor de renume, ceea ce suna înfricoșător de similar cu unul dintre manuscrisele din teancul meu de pe birou de săptămâna trecută, de care fusesem foarte entuziasmată. Am intrat în bucătărie și am deschis frigiderul cu zgomot. I-am aruncat o privire lui Gus care stătea tolănit în pătuțul lui pufos.

— Ce bine de unii! am spus.

Gus nu și-a ridicat capul, iar bolul de mâncare de lângă capul lui era neatins.

Am auzit pe cineva tușind din direcția mesei. Era Miles, îmbrăcat în uniforma lui de școală, care privea fix un bol care avea în el numai cereale.

— Ești bine?

— Tati a plecat să cumpere lapte.

Ușa s-a deschis chiar în timp ce rostea acele cuvinte și Dan și-a făcut apariția. Era nebărbierit, roșu în obraji și foarte ciufulit. În mână, avea o plasă.

— Poftim, a zis el și a împins sticla de lapte pe masă, în fața lui Miles, care abia dacă a zâmbit în semn de mulțumire.

Înainte să-mi termin ideea în gând, am primit o nouă notificare pe telefon.

— O, Doamne, ți-am zis că femeia cu bicicleta a anulat iar întâlnirea?

Dan mi-a cuprins mijlocul cu brațul și și-a frecat bărbia de capul meu. Apoi, mi-a înmânat o pungă de hârtie maro.

— Spirală cu scortșoară, a spus el.

— Mersi... Iar treaba cu Arthur s-a înrăutățit peste noapte. Niște autori celebri din State au distribuit postarea lui de pe Tweeter. Isuse! Ah, și Amelia este în Maldive, uite!

M-am întors spre el, fluturându-i telefonul în față.

— Este într-o stațiune unde delfinii îți servesc micul-dejun sau mai știi eu ce.

Ecranul telefonului meu era turcoaz.

Lui Dan îi plăceau poveștile mele despre Amelia – o vedetă dintr-o emisiune celebră despre persoanele mondene din Londra, care avea peste un milion de urmăritori – și editura care cumpăraseră cartea ei de rețete culinare vegane, care acum aștepta ca ea să termine de scris primul roman.

— Sper să nu vadă Claire asta. Deja a acceptat să-i prelungescă termenul de predare de două ori.

Preț de o clipă m-am întrebat de ce era Dan atât de tăcut, dar apoi, m-am întors spre Miles.

— Ah, și Miles... URSULEȚI DE PLUȘ.

Atât Dan, cât și Miles au tresărit.

— Scuze, am zis și mi-am ajustat tonul.

Mintea mea fugea în cinci direcții diferite.

— Ai ceva jucării vechi de pluș pentru Tombola Ursuleților de Pluș? Dan, i-am dus cumva pe toți în pod sau i-am aruncat?

În timp ce eu adunam lucruri obsesiv, Dan le organiza. Avea cutii pline cu dosare aranjate pe culori, folosea acele cercuri adezive pentru ca găurile din foile A4 să nu se rupă. Ca să ne înțelegem, omul avea și o cutie specială pentru nasturi lipsă și un permis plastifiat de deținere a unui container.

Dan s-a așezat pe un scaun de bucătărie, fața în față cu Miles.

— De ce organizezi tombola aceea? Copiii noștri au părăsit de mult grupul de joacă, a spus el.

— Știu, dar, ei bine, am promis că o fac.